

Inhoud

1. Hondenpoep	7
2. Ik zie je na schooltijd	13
3. Hoe kom je aan een blessure?	18
4. Scheld de scheidsrechter uit als hij een fout maakt	23
5. Wilden jullie een handtekening?	27
6. Ajax-Feniks	32
7. Dan doe je toch mee met de meisjes?	37
8. Dek die man!	41
9. Wij mannen moeten elkaar bijstaan	47
10. Zorg dat je in topconditie bent!	52
11. Meester wordt rood!	57
12. Een echte prof!	62
13. Waar is mijn viool?	68
14. Zocht je deze?	72
15. Inmaken, die vaders	77
16. Wij geven niet op	83
17. Geen paniek!	87
18. Geen moeders op het veld!	93
19. Vergeef me, <i>mia bella</i>	99

1. Hondenpoep

Matteo laat zich net achterover op bed vallen als hij van beneden de boze stem van zijn moeder hoort. ‘WIE IS ER MET HONDENPOEP ONDER ZIJN SCHOENEN NAAR BOVEN GELOPEN!’ schreeuwt ze. ‘WIE!’

‘Ikke niet!’ roept Matteo snel.

Voor alle zekerheid kijkt hij toch even onder zijn voetbalschoenen. Wacht even.

Die modder tussen zijn noppen – is dat wel modder?

Hij brengt zijn neus iets dichterbij.

O nee. Het is poep.

Stront van zijn eigen hond.

Matteo zucht. Oei. Hij heeft Spidi zonet uitgelaten op het grasveldje. Met zijn voetbalschoenen aan. Omdat ze hadden afgesproken om na schooltijd nog even te gaan voetballen, Tiani, Omar, Gijs en hij.

Twee tegen twee deden ze, en het was heel spannend. Omar en Tiani stonden met 2-1 voor, maar toen kreeg hij een goeie pass van Gijs, en hij wist dat hij kon scoren. Hij rende zo hard hij kon naar het doel, met de bal aan zijn voet.

‘Hondenpoep!’ schreeuwde Tiani.

Matteo liet zich niet afleiden. Natuurlijk niet. Hij deed of hij niks hoorde en rende door en scoorde, tussen de jassen door die ze als doelpalen hadden neergelegd.

Is hij toen echt door de poep van zijn eigen hond gerend? Het moet haast wel. Met dichtgeknepen neus trekt Matteo zijn vieze schoen uit en loopt ermee naar beneden.

‘Mama!’ roept hij. ‘Wat moet ik doen aan hondenpoep tussen mijn noppen?’

‘Als ik iets smerig vind,’ gromt mama, ‘is het HONDENkak. Er is niks anders dat zo ontzettend stinkt. Bah. En het ligt overal. OVERAL. In de keuken. In de kamer. In de gang. Op de trap. En wie kan het weer schoonmaken hier? Ik!’

‘Ja, maar mama’, zegt Matteo. ‘Ik zei toch dat ik het wou doen.’ Mama komt half overeind. Er schieten vlammen uit haar ogen. ‘Ik moet er niet aan denken dat jij dit gaat doen. Dan wordt het hier alleen nog maar viezer. Matteo. HOE vaak heb ik je gezegd dat je je schoenen uit moet doen als je de bijkeuken inkomt?!’

‘Maar ik was het gewoon vergeten!’

Matteo zit op de bank, zijn benen opgetrokken. Mama heeft hem eerst laten douchen en hij moest al zijn kleren in de was doen. Alsof hij in de poep was gaan zitten. Wat helemaal niet zo is. Het was alleen die ene schoen maar.

Hij heeft wel drie keer sorry gezegd en hij heeft aangeboden om alles schoon te maken. Maar mama wil het per se zelf doen. Ze vertrouwt hem gewoon niet.

‘Zo’, zegt mama, en ze blaast een lok haar uit haar gezicht. In haar ene hand heeft ze een emmer sop, in haar andere een dweilstok. ‘Het is weer schoon. Beloof me dat je nooit, NOOIT meer met schoenen het huis inkomt, Matteo.’

De buitendeur knalt dicht. Emma en Julia komen binnen rennen. ‘Matteo!’ hijgt Emma.

‘Ho!’ roept mama. ‘Terug! Schoenen uit, jullie. Er komt hier geen kind meer in huis met schoenen aan. Ik heb genoeg gedweild, vandaag.’

Emma trapt haar gympen uit en gooit ze in de richting van de bijkeuken. Julia laat zich op haar buik vallen, en tiggert de kamer in, haar voeten omhoog. ‘Mattie!’ hijgt ze, en ze grijpt Matteo vast bij zijn enkel. ‘Je moet ons helpen!’

Matteo kijkt haar verbaasd aan. ‘Wat is er?’

Emma ploft naast hem op de bank neer. Ze is buiten adem van het harde lopen. ‘Pfff. Wacht even. Luuk – Luuk is ...’ Ze slikt en wappert met haar handen.

‘Luuk is ziek!’ Julia kijkt Matteo bezwerend aan. ‘Je móét helpen!’

‘Wat?’ Matteo komt verschrikt overeind. Hij heeft geen idee wie Luuk is. Een jongen uit de straat? Die ineens ziek geworden is? ‘Wat is er? Moet ik de dokter bellen?’

Emma en Julia kijken elkaar vermoeid aan. ‘Duhuh’, zegt Emma. ‘Dat heeft zijn moeder al gedaan.’

‘Waarom moet ik dan helpen?’ zegt Matteo.

‘Aardig dat je dat vraagt’, zegt Julia, en schopt haar laarzen uit en gaat aan Matteo’s andere kant zitten. ‘Ik wist wel dat je het zou aanbieden. Je mag voor hem invallen.’

Matteo snapt er niets meer van. ‘Waar heb je het over? Voor wíe moet ik invallen?’

‘Voor Luuk natuurlijk!’ zegt Emma ongeduldig.

‘Ik weet helemaal niet wie Luuk is!’

‘Luuk! De jongen die bij ons op ballet zit! Hij heeft de ziekte van Pfeiffer. Hij mag een maand niet dansen.’

Matteo herinnert zich een kleine, donkere jongen die hij bij de vorige balletvoorstelling van Julia en Emma gezien heeft. Hij had een staart, snorharen en een poezengezicht, en hij sprong achter een

paar muizen in rokjes aan. ‘O, zielig voor Luuk’, zegt hij beleefd. ‘Het is niet zielig!’ roept Emma. ‘Het is een ramp! Over drie weken is onze voorstelling.’

‘Dus daarom.’

‘Daarom wat?’

‘Daarom hebben we jou nodig. Jij mag de prins zijn.’ Emma maakt een paar dansspasjes.

Ineens dringt het tot Matteo door wat ze van hem willen. ‘O nee!’ zegt hij. Hij steekt zijn beide handen op. ‘Vergeet het maar! Ik ga niet dansen! Ik ben niet gek!’

‘Ah, Matteo. Het is helemaal niet moeilijk!’

‘En je hebt een hele stoere rol!’ Emma slaat een arm om zijn schouder. ‘Je bent de held van het verhaal! Je moet Doornroosje redden uit het kasteel. Je hebt een zwaard en echte prinsenkleren van fluweel. En je moet een maillot aan, maar dat is helemaal niet erg, want ...’

‘... je mag de boze fee neersteken!’ roept Julia. ‘Vet cool, man!’

Matteo staat op en schudt zijn zusjes van zich af. ‘Wegwezen’, zegt hij, terwijl hij ze van de bank duwt. ‘Ik trek geen maillot aan. Ik ga niet dansen. Jullie doen het zelf maar.’

‘Wat vervelend’, zegt mama. Ze zitten met z’n vieren aan tafel. Papa is nog op de muziekschool, waar hij vioolles geeft. ‘Die arme Luuk. Ziekte van Pfeiffer?’

‘Ja’, zegt Emma met volle mond. ‘De kusziekte.’

‘De wát?’ zegt Matteo met een vies gezicht.

‘De kusziekte. Dat krijg je als je te veel kust.’

‘Bah!’ Matteo rilt van afschuw. Hij wist dat ballet erg was. Maar zó erg ...

‘Wat een onzin’, zegt mama. ‘Het is gewoon een virus. Iedereen kan het krijgen.’

‘Maar het wordt overgebracht door zoenen, toch, mama?’

‘Dat kan. Maar je kunt het ook krijgen als je uit hetzelfde glas drinkt. Of met dezelfde lepel eet.’

‘Hebben jullie die Luuk soms ook gekust?’ vraagt Matteo hoopvol. Het zou een mooie oplossing zijn. Als zijn zusjes ziek worden, gaat de voorstelling misschien niet eens door.

Emma en Julia kijken hem vol afgrijzen aan.

‘Ieeeeeuw!’

‘Natuurlijk niet!’

‘Smérig.’

‘Hoe kom je erbij.’

Mama kijkt hem peinzend aan. ‘Het zou wel fantastisch zijn, Matteo. Als jij je zusjes uit de brand zou willen helpen.’

‘Wát? Mam! Je bedoelt toch niet ...’

‘Ik doe ook weleens iets voor een ander’, zegt mama. ‘Vanmiddag nog. Ik kan me herinneren dat er iemand met hondenpoep tussen zijn noppen door het huis gelopen had, en dat ik alles schoon moest maken.’

‘Maham.’

‘Dus jij kunt ook best eens iets voor iemand anders doen. De meiden hebben zo hard geoefend. Het zou jammer zijn als de voorstelling niet doorging.’

‘Het is maar voor een paar weken’, zegt Julia.

‘Wij kunnen je alle pasjes leren.’

‘Niemand hoeft het te weten.’

Matteo doet zijn armen over elkaar. ‘Ik denk er niet aan. Als jullie een prins willen, dan kussen jullie maar een kikker.’

Hondenpoep & tandenborstels

Gooi oude tandenborstels niet weg. Bewaar ze voor als je in de hondenpoep bent gaan staan.

1. Loop niet naar binnen, maar doe je schoenen buiten uit.
2. Spuit de poep met een tuinslang van je schoenzolen af.
3. Gebruik een oude tandenborstel voor de poeprestjes.
4. Gooi de oude tandenborstel weg.

2. Ik zie je na schooltijd

‘**H**é, Matteo’, zegt Gijs de volgende morgen op het schoolplein. ‘Wat is er met jou? Ben je ziek of zo?’

Matteo zucht. ‘Nee. Ik heb twee vet irritante zussen. Die willen dat ik meedoe met een dansvoorstelling. Omdat de enige jongen die erbij zit niet kan. Hij heeft de kusziekte.’ Matteo spuugt de woorden bijna uit.

‘De kusziekte?’ Gijs, Tiani en Omar kijken hem niet-begrijpend aan.

‘Ja, ik had er ook nog nooit van gehoord. Maar het is een echte ziekte. Krijg je als je iemand kust die het ook heeft.’

‘O, net zoiets als hondsdolheid’, begrijpt Tiani. ‘Maar dan met kussen in plaats van bijten.’

‘Ja!’ zegt Gijs enthousiast. ‘En als je het hebt, probeer je de hele tijd andere mensen te kussen zodat zij het ook krijgen. Haha!’

Matteo schudt zijn hoofd. ‘Nee. Het is een hele saaie ziekte, volgens mij. Je valt er de hele tijd van in slaap.’

Omar geeft hem een stomp tegen zijn schouder. ‘O, maar dan is het probleem toch opgelost? Dan moeten ze die jongen de rol van Doornroosje geven. Kan hij de hele tijd slapen. En Julia of Emma mogen hem wakker kussen.’

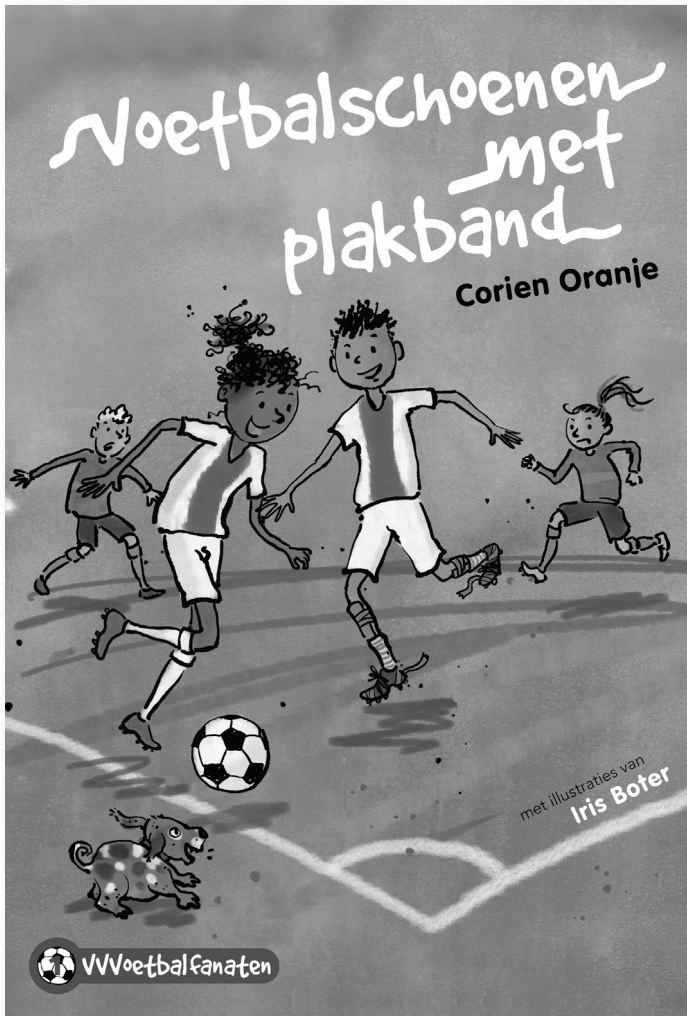
Matteo grinnikt. ‘Ja hoor. Dan raken zij ook besmet.’

‘Handig toch? Als ze slapen, heb je ook geen last van ze.’

‘Ga je het doen of niet?’ informeert Tiani.

‘Nee! Tuurlijk niet. Eh ... ik bedoel ...’

Deel 1 uit de serie VVoetbalfanaten

Matteo wil op voetbal, maar zijn ouders vinden voetbal helemaal niks. Hij kan beter op ballet. Of op vioolles. Samen met zijn vrienden bedenkt Matteo een manier waarop hij tóch mee kan doen. Maar het moet wel in het geheim. En dat levert spannende momenten op...

ISBN 9789085434481